

כל הצלמים פרק שלישי עבודה זרה מב.

מסורת הש"ס

עין משפט
נר מצוה

ח א מ"י פ"ט מהלכות
טוהלת מ"ה הלכה יא:
ב ב מ"י פ"ח מהלכות
עבודת כוכבים הלכה
ט טמא לזון כ"ד טו"ט
י י"ד טמא קמו טפ"ח
י"ב מ"י ט"ט טו"ט
טפ"ח
יא ד מ"י ט"ט טו"ט
טפ"ח
יב ה מ"י ט"ט הלכה י
טו"ט טפ"ח
יג ד מ"י ט"ט הלכה ט
טו"ט טפ"ח
יד ד מ"י ט"ט הלכה י
טפ"ח
טו ח מ"י וטמא ט
טו"ט י"ד טמא
טז ט מ"י ט"ט טפ"ח
טז ט מ"י ט"ט טפ"ח
יז י"י מ"י ט"ט הלכה י
טפ"ח
יז ט מ"י ט"ט י"ד ט
טפ"ח

מוסף רש"י

ובא בהן והצ"ח בר. כהן
חכם היה ומוסר בורחם
ומתכוין להורות לה
טוהלת וטוהר, וכן
דמורה אליו בתי וטענת
במחשבתו ויורה להסיר
ממנו כל ימי טוהלתו, ויש
אומרים לידע אחתיה
זמן כחלת קרנה אל ארבע
בשמיטה, אם לא, ולא
ספירה, ל' דבשמיטה (ורח)
[ועד] עולה אחת לטלה
מחשבתו לא פלי האי כהן
נפשיה להו, ועוד שהרי
אין טוהלתו לאחר קרנה כל
זמן שחלה, וגם לשון
האשכנזי אינו נראה, דאם
הוא כחלת הוא כחלת
לעצמו, על לא טוהלת
מחשבתו, אלא כהן עם הארץ
הוא, ואין קטן ונעדרה
לפניו ולחלוט (וזהו שם)
אין קרנו לו, ואין
הבית היה נשחיתו, שם
היה לזמן מה עינו
ומתכוין בן טוהלת וטוהר
וכן למי טוהלת וטוהר
נקבה, ולא מדר אחוה כהן
על אחרת לנפש לא ישתמח,
ולכן כי כבוד ונכבד לא
דאש (פסחים טו.)
הם, וטוהר, שחוליה על
וברלם מצוין שם.
ופסח חור חוליה וברלם
פסח טפח חור ונכדו
לחור ולא לחלוט (שם).
רוח הפילה. שער מלא
רוח ואם מלא לזמן נפל
היה לזמן לל לא הלך
שם רוח הוא ואגרי, ואין
כאן לא טוהלת זכר ואין
טוהלת נקבה ואין אלה
שהוא ולד לזמן לאות
אם זכר אם נקבה (שם).
וראי ברורו. מתקין הן
בין, בעמידה על
בסיס, על כן, מקום
המתקן להם דמין
לדאפסותיהם הם ודאי נלח
לז' (דע"ר טו.) וישראל
אין מבטל בר. דעריס
פסל אלוהי ילפין ולא
ישראל, וכל שיש ישראל
אין מבטל עבודת כוכבים
דמלא דאין לה נטילה
שלמים, דלא שר כבוד
כבוד (קטן טו.) חסד.
משה בקרוע (קטן
טו.) עכ"ל שחייב בר
מחשבתו. דעליו
מחשבתו (קטן טו.) וישראל
ששיפה בר. אסורין.
אין ישראל מבטל עבודת
כוכבים (קטן טו.) וזורה
לזורה. שלא יכלו
ישראל ליתערב ממנה (קטן
טו.) אף היא נעשה
דכל, אם חרנה לזמן נט
עמה ים הנאה ממנה

של מציק אחד. פ"ה אדם ונתפסמה גרם מוסק פירוש מוסק
זמנים: ובא בהן והצ"ח בר. אומר כהן שוטה היה דלפיו
לקרועים אינו טמאם ולפנים דנקיין דמלא דלזון ואמו (ומלמא
במ"ד ועין חס' פסחים ונדה): לידע אם זכר וכו'. ופסחה
מטמאה בלילה וכן משמע בפרק רבי
אלעזר דמילה (שם דף קל"ה): לקח
פסחה ונתפסה דלזון ולדו זכר ילד
בית נמול לשמונה וכלל דמלמא כל
שאר אמו טמאה לידו אינו נמול
לשמונה ירש דבריהם בור שמעילין
בו נפלים טהור פירוש שרגילין להטיל
בו נפלים ועלה מיימי מעשה פסחה
של מציק: מפני שחוליה וברלם
מצוין שם ונדרוהו חורין. איכנות
אימא הכור דר"ר וכוון שאינו עמוק
עשרה ואפ"ה אין זה ספק טוהלת
כרה"ר אם לא גרורו דמיידי כבור
קצר שהיה רשע ממלא פי הכור
ואיכנות אימא דודאי כבור רח"י
שהוא עמוק י"א אין לתמוה בזה ודאי
גרורו ימוש שאין גרורו מחת
רגליו וטוהלת לזונה נוקעת ועולה
סודתם חור שרץ לז"ש כהן פסח
טפח אינו נמי י"ל דמיידי כבור קיימא
נכרות קיימא ורגלו כהן כרה"ר:
שהטילה כמין נפל. וז"ל שנקד
הכור קודם שהטיל
לחור כיון שרגילין להטיל בו נפלים:
עובד פסחה ששיפה וכו'. פי'
וקשיא לרש"י וצ"ח לומר
מלמא ששיפה שאין חסד דעיקר עבודת
כוכבים קיים ש"מ דרש"י שרי אפילו
נעיקר קיימא כוכבים קיים ש"מ
מלך גדילתו וכן משמע בסמוך
דלחור גופיה מומידי לרבי יוחנן (לקמן
ע"כ) מהאי דיתא בקנה ואפ"ה
שעיקר עבודת כוכבים קיים:
הבא נמי דברבא. צ"ע בל דמי
ודקארי לה מאי קארי לה
פשיטא דלשני כהן כרה"ר ופ"ה
מספח שבת מ"ג ד"ה סופה עליה ועוד
שם קב: ד"ה איפסיה אפ"ה:
ספק עובד כוכבים חתבו ספק
ישראל חתבו בותר. פי'
הקונטרס דחלין צעוד כוכבים דהא
ספק ספיקא הוא (ט) ושמה לא נעדר
מעולם ופ"ה כוון דאי ס"ד דחשנין
לזו ודאי נעדרין אף כן חקשי לרבי
יוחנן גופיה אלא מותר נתי נמי
דליכא למיחש לנחמה מאליה דלא
שיחא מחסות מחתה כמנ שזורה
מאליה ואם כן אין רוב מחסות
לאסור כי היכי דליכא צעודת
כוכבים רוב שחיות לאסור אלא הכא
פלגא ופלגא חשיב מחסות עובד
כוכבים להיתר ומחיות ישראל לאסור
אפ"ה אין להיתר בך דהא רבי יוחנן
אין ליה דלפיו ספק היתר הרגיל
אין מולא מיידי ודאי לאסור כ"ש הכא
שאר רגילות כל כך בחסות דעובד
כוכבים ואין כאן ספק היתר הרגיל
ויש כאן ודאי לאסור וא"כ בספק נעדר
נמי חקשי ספא ישראל ודאי חסו
אסור ומאי ש"מ משכרי לזמין דמורי
רבי יוחנן דמותין (ט) מעטם ספק
ספיקא ויש לומר דיש להחרי יתיר כשכרי לזמין לפי שיש לתלות
שחיותם צעוד כוכבים יתיר מבישראל שח"ה היה שחיות שזורה
היה מצננה מן העולם וגם אם נשכרה מאליה שח"ה טפי
דעובד כוכבים מבטל לה כשמואלה דמיידי אמר אידי לא מאלה
נפשה והשחא איכא מרי טעמא להימירא אכל כשחיתו ישראל
ליכא אלא חד טעמא להימירא שיש לומר שמה כשחיתו ישראל
העובד כוכבים חסות יעטלה ובין טעמא לזמין אין להיתר
לרבי יוחנן אף בספק נעדר:

מליק. גברא אלמא ישראל הוה: וסלין בו. על שפת הכור לידע
אם זכר: כהן. חסד ומורה ודאיה הוה ונמכוין להורות לה ישיבה
ימי הטוהלת וימי טוהרה: בדרלם. בלשון ארמי אפ"ה: מלויין שם.
וכבר אכלוהו או גרורו לחור שלהן
כמין נפל. וספק ספיקא הוא דשמה
לא נפל היה אלא שפיר מלא רוח:
לידע אם רוח הפילה. ולא תשכ עליו
ימי טוהלת וטוהרה. אם נפל הפילה:
ואם סמני לומר וכו'. ואם יראה שהוא
נפל עדיין יצא אף זכר אם נקבה:
ודאי גרורו. שחוקתן בך ודאי ודאי
הוא: שלו ושל חסידו. בין ששניהן
עובדין ליראה אחת בין שזה עובד
לעבוד זה למרקוליס. והא דעבודת
כוכבים מותרת ע"י ציטול נפקא
(טו.) מין לעובד כוכבים שפסל
עבודת כוכבים וכו': שפסחה. הכה
עליה ישראל כפטיש עד שנחמכה
נורמה אכל לא חסרה כלום הלכך
לא צטיל: וספק. בין עובד כוכבים
פסחא אפ"ה וכו': הכי מילי פסחה
עובד כוכבים. דגלי דעמיה (ט) ומכיו
ומבטל לה: אכל פסחה ישראל לא.
דלא דמי לעבודת כוכבים שנחמכה
מאליה דהא אחר אידי נפשה לא
מללה וכו' אלא הכא קסבר עובד
כוכבים לא קפדה עבודת כוכבים
פסחה: ורבי אמר לעולם כי
פסחה ישראל נמי. הוי ציטול מעליה:
אלא. רבנן גזר דכל ציטול ישראל
לא ציטול גזירה דלמא מנבא לה
וקמי לה בהגנה * דכל דגר הפקר
בגזירה דהא קניית נפשה לא
נעלה שולמים. וטעמיה גזירה
דלפסין בפרק (ר"י) (לקמן טו.) מושם
בסמך (דגריס מן) מרקוליס. יש עבד
שעובדין לגל של אגניס וקורין לה
מרקוליס וכל ההא זרק לה אכנ
והיא עבודה: מותרת. שהי ציטול
העובד כוכבים שחמך לגל: דדרבא.
דלמא מנבא לה לכולה מרקוליס
בשרא וזהו מבטל ליה וסומרו:
לזכרו. שצריך לשפין להסין
בשפאיה: הוי ופסאיה מוסרין.
דלא צטלה עובד כוכבים (ט) ששיפה
(ט) (לרבי): לזכרה. ליפסות:
ושפאיה מוסרין. דמחקר זרק לה
ולא פלח לה: ישראל ששיפה עבודת
כוכבים. של עובד כוכבים דאי של
ישראל אפ"ה שיה נמי עובד כוכבים
היא ופסאיה אסורין דעבודת כוכבים
דישראל לאו נה צטול היא: סיבוי.
הך דשיפה ישראל לזכרו נענוות
כוכבים שנחמכה מאליה: שחוק
וזורה לרוח. המולא עבודת כוכבים
של מחת: אמרו לו אף היא נעשים
וצל. כלומר הוא מתכוין להצדה
יהנה ישראל ממנה וגם עמה
נעשים וכל ונאמר לא ידעך בידך
מאומה: לזרם דרקון. סתמא לעבודת
כוכבים דמתן נחמיתין (דף טו.):
ספק עובד כוכבים חסו. והוי ציטול:
ספק ישראל חסו. ולא הוי ציטול:
מוסר. דחלין צעוד כוכבים דהא
ספק ספיקא הוא (ט) ושמה לא נעדר
מעולם: אף לא ידוק. מחת
קמי נחמך: וזרעין מחתה של אשירה ידוקת בימות הגשמים שהלך
קשה להן וכן כל אילן קשה להן ואין נהנה ממנה אלא לא בימות החמה
שהלך יפה להן ונמלא נהנה מאשירה. כל אשירה אילן הוא: רבי יוסי
אמר אף לא ידוק בימות הגשמים לפי שהנביא נשאר. על הידוקת
והוא לזל ונמלא צל הידוק נהנה מן האשירה. נביה הן
העלן ושחין מן האילן בימות הגשמים: דעיקר עבודת כוכבים
קיימת. האילן לא צטל הלך נביה הנושרת ממנה אסורה:
דך

תורה אור השלם

1. ולא ידבק בידך
מאומה מן החרם למען
ישוב ה' מחרון אפו ותתן
לך רחמים ורחמים
וירקב באשר נשבע
לאבותיך: דברים יג יח

גילוי הש"ס

נ"ב. אמר אבי שפחה.
עין לקמן דף טז פ"א
טו"ט ד"ה טל: רש"י
ד"ה אלא וכו' דכל רבי
הפסח. פי' מנא פ"ה
חקריו פסח:

הגהות הב"ח

(א) נמי והצ"ח בו לידע:
(ב) רש"י ד"ה הוי מילי
(ג) רש"י: (א) ד"ה הוי
והוי עובד כוכבים כיון
שפסחה: (ד) ד"ה מותר
והוי דשמה: (ט) תמי
ד"ה ספק וכו' דשמה
(א) פ"ה: (א) פ"ה: (א) פ"ה:
ספיקא. רבי יוסי ורבי אבהו
ספק וכו' העובד כוכבים
המחוסר פ"ה נעדר:

רבינו חננאל

(פגריא) ישראל שפחה
לעבודת כוכבים
עובד כוכבים כלומר יצר
צורה ואינה נכרת כלל
ואלא כאלו שבעלמא
הוא לא ביטלה פ"ה
גזירה ולמא מנבא ליה
ישראל וכו' דרשנה ליה
קטא וכו' הדר מבטל לה
הוי לה עבודת כוכבים
של ישראל ונכרתה
אין ביטלה עולמות.
הוב אקשי מן אבי
מרקוליס שהביא ישראל
דחיה כהן כוונתו כהן
ומן ישראל ששיפה עבודת
כוכבים ורש"י וכו' וכו' וכו'
והוי להו בחבניה דהם
עדיין מחוקקין וכו'
דקטא אפ"ה דבר הוי
נשכר לא בטלי כדברא
דאמר עבודת כוכבים של
ישראל לא בטלה לעולם.
ומהבין חוב אף לא
ירקות פי' אין וירקות תחת
האשירה וירקות בימות
הגשמים פסח שהביא פי'
על האשירה ונבולת פי'
הירקות והוא לזן לזל
וכן העבודת כוכבים.
ואמאי תידי זה הובל
שמן לן האילן כעבודת
כוכבים
מאליה. ומרקין שאר
הם דאשרה היא עיקר
של אילן קיימת.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones